

C A T H R I N E

CATHRINE is a non profit art organisation that encourages cross-discipline art projects and unlooked-for collaborations. CATHRINE aims to develop structures and networks that shape artistic research and production.

CATHRINE είναι μη-κερδοσκοπικός καλλιτεχνικός οργανισμός που στόχο έχει να ενισχύσει εικαστικά πρότζεκτ που προσεγγίζουν τη διεπιστημονικότητα και να δημιουργήσει απρόσμενες συνεργασίες. Σκοπός της CATHRINE είναι η ανάπτυξη δομών και δικτύων που διαμορφώνουν την καλλιτεχνική έρευνα και παραγωγή.

Prologue
Texts
Biographies

Contents

Πρόλογος
Κείμενα
Βιογραφίες

Prologue

As part of the ongoing project *The Excluded form* by Art Association Cathrine, artist Alexis Vayianos presents the work *Dark blue* on the building of a former wine refinery owned by ETKO and located between the two ports of Limassol's seafront, at a historical moment when the colossal financial investments of the city are in full swing.

Dark blue is a mixed-media installation of oil colour and acrylic, wood, and cutouts by hand. In his large-scale work, Vayianos treats patterns with great detail and dedication, repeating select traits or themes, like leitmotifs, to finally construct a unique composition.

The chair as subject and object is a firm recurrence but also a polymorphous one, something that has the potential to morph into myriad positions and capacities, fragments and adjoined parts. It is also a feature of focus in Vayianos' work over the last few years. For *Dark blue*, he worked with kids between the ages of 3 and 6, who made drawings of chairs as they pictured them in their individual minds.

Maria Petrides

Loucas and the Skyscraper

Loucas, an artist living in Limassol, had a studio in the old town of Limassol. It was the place where he always was, creating his works. However, one day, after traveling abroad for a while, when he returned, instead of finding his studio, he saw something he didn't expect.

His studio had disappeared, and in its place was a modern skyscraper. Loucas stood there with his mouth wide open, staring at the new tower.

At first, when he saw the tall skyscraper, he thought he was in front of an art installation, like a huge, printed image covering the building. But as he got closer, he realized what he was seeing was real, not just an image. "What is happening here?" He thought, bewildered. At first, he thought it might be some kind of joke, but as he got closer, he understood the construction was real. Loucas saw the logo of the Limassol Municipality on the building and decided to call the city hall for explanations. There, they informed him that the studio he had inherited from his grandmother, named Dolly, had to be demolished for the city's development.

As he heard the explanation, he felt like a giant tsunami had hit him or like a meteor had fallen on his head.

After this experience, no one ever saw or heard from him again.

Loucas Ioannou | Visual Artist

The Momentum Between the two ports

Kitsch architecture, kitsch signs, a minimum of trees and hundreds of thousands of cars. Countless cars! The housing crisis has undoubtedly become the most serious problem in Limassol nowadays but in the city where I was born and raised there are other unpleasant issues as well.

Mismatched buildings, for example, indicating the lack of urban planning; tasteless signs that ruthlessly mark the facades of old mansions revealing the complete absence of regulatory rules on behalf of the Municipality. Clearly, the dominance of private cars has also become a huge issue for Limassolians, which degrades daily the quality of life. It takes an entire hour to move from one area of the city to another during peak hours and we're not talking about a mega city of millions! Public transportation has improved, I appreciate the efforts, the road nonetheless to get where we want is *literally* long.

Certainly, another severe problem is our sparsely populated and for some strange reason American-style urban development, which does not favor walking. Not to mention the very few trees, parks and pedestrian streets. Our inadequate municipal lords of course, mostly old-fashioned men, instead of paving the way amidst the climate crisis for a greener city and at the same time placing effective regulations to preserve local architecture and character still waste their time debating whether to pedestrianize the historic center or not. Is that really a question? Cringe.

However, there is a hidden, virgin area within Limassol that, after decades of neglect, has recently started to gain momentum. A strong momentum! The "golden mile" of

Limassol, as it is awkwardly described by local businessmen with 90s gel in their hair and a backward mindset, can indeed become a golden mile for all of us, regardless of styling and mindset.

I am referring, of course, to the unique, coastal area between the two ports, where eleven old factories, mostly iconic architectural complexes of our industrial heritage, have fortunately escaped the bulldozer of underdevelopment, a fact that is... news for Limassol. By the way, it should be emphasized and reminded that the brutal demolition of locally significant cultural landmarks, such as the Curium Palace Hotel should be called backwardness not development! Fortunately, the eleven factories in the area of Karnagio, as the locals call it, have managed to become preservable.

Precious remnants of the industrial past of the city, the impressive complexes between the two ports are truly eye-catching as architectural marvels. Most of them have postcard-like facades and they all together form a town within the town. In combination with the delta of the Garillis River, which flows into the sea, the momentum of the area is enhanced by the fact that it is essentially the only area on our island where a harmonious

---

puzzle of industrial architecture could be combined with riverside and seaside squares and promenades. Will the Municipality of Limassol and state authorities eventually do the right thing or will they create yet once again stupid lanes for roundabouts and highways?

Three of these factories, the former Coca Cola, the former SODAP and the former ETKO winery, started earlier this year, under new ownership, to operate again, acquiring new and imaginative, one might say, uses. Private initiatives that strengthen the momentum of the area are summarized in the transformation of old factories into mixed-use multi-purpose spaces, with the organization of various events for a diverse audience.

The first signs from private individuals, especially in the case of ETKO, seem positive. From electronic music and beer festivals to rooftop cinemas and from corporate events to theater performances, vintage markets, and tech festivals, the new uses that old factories are beginning to acquire seem to be moving in a good direction. Comprehensive, it seems. In the case of SODAP, the creation of a school, a kindergarten, sports facilities, and a museum has also been paved. In any case, the concept of multi-purpose space is undoubtedly good. That's what should happen there. Social housing could also be considered. What we all need to understand is the massive potential of the specific area and, by extension, the entire city of Limassol. Nevertheless, in order to maximize the potential, these private initiatives must work closely with state guidelines. Guidelines that, on the one hand, will aim to shape and landscape new parks and squares between

the old factories, with plenty of greenery and priority for pedestrians, and on the other hand, will impose strict criteria on the private individuals who acquire the properties, both for the preservation of our national cultural heritage but also for the indispensable need to maintain the area's public character. A challenge that, in the case of SODAP and Synergatismou Street, seems to have been lost, at least for now.

All in all, between the two harbors, a strong momentum of holistic and exemplary urban development encourages us to approach it wisely. Time will tell how we will react. In any case, with the gentrification of the city of Limassol rolling and evolving so rapidly, multi-level actions must be taken *yesterday*.

Paris Dimitriadis | Journalist

Φωτογραφία Πάρης Δημητριάδης
Photo by Paris Dimitriadis

---

a leaf
glued on the chest of a statue
withering slowly resisting the wind
I'm a child
standing there looking up
wondering whether there are countries with much more leaves
or no leaves at all
I suck the smell of the ground keep it tightly into my nostrils
it looks dead
head covered with a white sheet
someone drew Casper on it Casper the friendly ghost
I wonder whether it scares strangers at night
the statue with the leaf that resists the wind
which looks like Casper the friendly ghost
whether it scares strangers at night ha, ha!
it smells stray cat bad engine
bird poop covers its nose
I take my marker to draw another one
change my mind
why destroy a noseless statue, with a leaf for a heart?
I just whisper *Ghostbusteeers*
what did you say? mother asks
I'm dying to know what's hiding below the fabric!
some leaves interrupt us
swelling dragging themselves to the storm
one of them rushes into my mouth like a bullet
mother pulls my arm let's go!
I pull Casper boo, I say boo!
mother pulls harder
I trip
the fabric falls and

Loucas Ioannou studied Fine Arts in London and Berlin and currently resides and works in Limassol. He has participated in art exhibitions and festivals in Cyprus and in Europe. His primary artistic interest lies in the relationship between visual and dramatic narrative. Loucas incorporates dramatic monologue into his work, using imagery, sound, and action to create compelling pieces. Additionally, in collaboration with Marianna Pafite, he co-founded a cultural organization called "Neofytos," which focuses on disability art. Together, they created the first Documentary Theatre production about disability titled "Dystopia: Il Paradiso." Loucas also directed the second part, "Dystopia: Inferno." He has curated art exhibitions and festivals in Cyprus as well.

My favorite hobby when I was a child was drawing imaginary cities on large sheets of white paper. I remember spending endless hours creating them and I enjoyed dealing with the tiniest details. It was a lonely and perhaps peculiar hobby, but for me, it was incredibly relaxing. Now that I've grown up, I think my favorite theme, as a journalist, which I supposedly become, is writing about real cities. I adore the urban environment. I believe that as political beings we humans are, the urban is our natural habitat. We just should not forget to keep it humane.

Paris Dimitriadis

Biographies

Maria A. Ioannou is a writer based in Limassol. Her publications include: *The gigantic fall of an eyelash* (Gabrielides Publishing 2011), *Cauldron* (Nefeli Publishing 2015), *The fly and the jug* (illustrations by Philippos Theodorides - Patakis Publishing 2019), *Inbetweens* (Nefeli Publishing 2022).

More info:
www.maria-alpha-ioannou.com

Alexis Vayianos is a visual artist. In 2002, he studied music, specializing in piano, at the Frankfurt Conservatory in Germany. He then studied Fine Art at the School of Fine Arts in Athens from, graduating in 2009 with an honors degree. His practice intersects between painting, stage design, installation art and performing arts. He has had solo and group shows in Cyprus, Lebanon, Athens, and London. In 2019 along with visual artist, Elena Kotasvili, he co-founded CATHRINE, an art organisation that encourages cross-discipline art projects and collaborations.

Eudes Ajot studied business administration in Orléans, France and international business and international relations in Sydney, Australia. He is a PhD candidate in corporate philanthropy at University Paris 1 Panthéon-Sorbonne, France. He has worked as a manager in various auction houses in Paris and developed expertise in Australia's Aboriginal art, pre-Columbian, and African art. After working within the art market, he became director of La Maison des Artistes (social security for visual artists in France) to secure the status of artists. Eudes Ajot currently lives in Cyprus.

Elena Kotasvili is a visual artist. She studied fine art at Middlesex University, London. She is now based in Cyprus. Her interests span the spectrum of the performing arts and performance art, and are located within the spaces of theatre and stage design, crossing into installation art. She has participated in art exhibitions and festivals, nationally and internationally. In 2019 along with visual artist, Alexis Vayianos, she co-founded CATHRINE, an art organisation that encourages cross-discipline art projects and collaborations.

Πρόλογος

Στο πλαίσιο του έργου σε εξέλιξη *The Excluded form* του Καλλιτεχνικού Συνδέσμου *Cathrine*, ο καλλιτέχνης Αλέξης Βαγιανός παρουσιάζει το ζωγραφικό έργο “*Dark blue*” στο κτίριο ενός πρώην διυλιστηρίου κρασιού που ανήκει στην εταιρία ΕΤΚΟ και βρίσκεται ανάμεσα στα δύο λιμάνια της παραλιακής Λεμεσού, σε μια ιστορική στιγμή που οι κολοσσιαίες οικονομικές επενδύσεις της πόλης βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη.

Το *Dark blue* είναι μια εγκατάσταση μεικτών μέσων από λαδομπογιά και ακρυλικό, ξύλο και κοψίματα με το χέρι. Στο μεγάλης κλίμακας έργο του Αλέξη Βαγιανού επεξεργάζεται μοτίβα με σημαντική λεπτομέρεια και αφοσίωση, επαναλαμβάνοντας επιλεγμένα γνωρίσματα ή θέματα, σαν να ήταν λαϊτμοτίφ, για να κατασκευάσει τελικά μια μοναδική σύνθεση. Η καρτέκλα ως υποκείμενο και αντικείμενο είναι μια σταθερή επανάληψη αλλά και πολυμορφική, κάτι που έχει τη δυνατότητα να μεταμορφωθεί σε μυριάδες θέσεις και δυνατότητες, θραύσματα και προσκολλημένα μέρη. Πρόκειται επίσης για ένα χαρακτηριστικό που βρίσκεται στο επίκεντρο της δουλειάς του Βαγιανού τα τελευταία χρόνια. Για το έργο “*Dark blue*” συνεργάστηκε με παιδιά ηλικίας 3 έως 6 ετών, τα οποία έφτιαξαν σχέδια καρεκλών όπως τις φαντάζονταν στο ατομικό τους μυαλό.

Μαρία Πετρίδη

Ο Λουκάς και ο Ουρανοξύστης

Ο Λουκάς, ένας καλλιτέχνης που ζούσε στη Λεμεσό, είχε ένα ατελιέ στην παλιά πόλη της Λεμεσού. Ήταν ο τόπος όπου βρισκόταν πάντα, δημιουργώντας τα έργα του. Όμως, μια μέρα, αφού είχε ταξιδέψει στο εξωτερικό για κάποιο διάστημα, όταν επέστρεψε, αντί να βρει το ατελιέ του, είδε κάτι που δεν περίμενε.

Το ατελιέ του είχε εξαφανιστεί, και στη θέση του βρισκόταν ένας σύγχρονος ουρανοξύστης. Ο Λουκάς έμεινε με το στόμα ανοιχτό και το βλέμμα του καρφωμένο στον νέο πύργο.

Στην αρχή, όταν είδε τον υψηλό ουρανοξύστη, νόμιζε ότι βρισκόταν μπροστά σε μια εικαστική εγκατάσταση, σαν μια τεράστια εκτύπωση φωτογραφίας που κάλυπτε το κτίριο. Όμως, όσο πλησίαζε όλο και περισσότερο, συνειδητοποίησε ότι αυτό που βλέπει είναι πραγματικό, όχι απλώς μια εικόνα.

“Τι συμβαίνει εδώ;” σκέφτηκε ο Λουκάς, απορημένος. Αρχικά νόμισε ότι πρόκειται για κάποιο είδος αστείου, αλλά όταν πλησίασε περισσότερο, κατάλαβε ότι η κατασκευή ήταν πραγματική.

Ο Λουκάς είδε το λογότυπο του Δήμου Λεμεσού στο κτίριο και αποφάσισε να καλέσει το δημαρχείο για εξηγήσεις. Εκεί, του ανακοίνωσαν ότι το ατελιέ που κληρονόμησε από τη γιαγιά του, που ονομαζόταν Dolly, αναγκάστηκε να κατεδαφιστεί για την ανάπτυξη της πόλης.

Καθώς ο Λουκάς άκουσε την εξήγηση, ένιωσε σαν να τον χτύπησε ένα γιγαντιαίο τσουνάμι ή σαν να έπεσε ένας μετεωρίτης πάνω στο κεφάλι του.

Μετά από αυτήν την εμπειρία, κανείς δεν τον είδε ξανά ούτε άκουσε νέα από αυτόν.

Λούκας Ιωάννου | Εικαστικός

Momentum

Ανάμεσα στα δύο λιμάνια

Κιτς αρχιτεκτονική, κιτς πινακίδες, ελάχιστα δέντρα και εκατοντάδες χιλιάδες αυτοκίνητα. Αμέτρητα αυτοκίνητα! Εκτός από το στεγαστικό, το οποίο αναμφίβολα έχει γίνει το σοβαρότερο πρόβλημα της σημερινής Λεμεσού, ως επιπλέον αποπικτικά ζητήματα στην πόλη που γεννήθηκε και μεγάλωσε, θα περιέγραφα τα αταίριαστα μεταξύ τους κτίρια, που φανερώνουν εκκωφαντική απουσία σχεδίου πόλης, τις κακόγουστες πινακίδες, που ασχημίζουν τις προσόψεις παλιών αρχοντικών και φανερώνουν εκκωφαντική απουσία του Δήμου και σαφώς την «παντοκρατορία» του ΙΧ αυτοκινήτου, που υποβαθμίζει καθημερινά την ποιότητα ζωής των κατοίκων. Βελτιώνονται οι δημόσιες συγκοινωνίες, δεν λέμε, γίνεται μια απόπειρα, ο δρόμος, όμως, είναι κυριολεκτικά μακρύς.

Πρόβλημα είναι ασφαλώς και η αμερικανικού τύπου, για κάποιο περίεργο λόγο, αραιή αστική μας δόμηση, που αποθαρρύνει το περπάτημα και φυσικά τα ελάχιστα δέντρα και πάρκα. *Κρανίου τόπο* θυμίζουν βασικά κεντρικές οδικές αρτηρίες της Λεμεσού, όπως η Γλάδστωνος, η Αγίας Φυλάξεως και η εμπορική οδός Ανεξαρτησίας στο νότιο κομμάτι της κι όλο αυτό στην εποχή της... κλιματικής κρίσης, να υπενθυμίσουμε! Cringe. Οι ανεπαρκείς δημοτικοί μας άρχοντες, παλαιάς κοπής άντρες στην πλειοψηφία τους, σπαταλούν την ώρα τους στο να διαφωθούν -ακόμα- για την ανάγκη πεζοδρομώσεως ή όχι του ιστορικού πυρήνα. «Καλά» πάνε κι αυτοί.

Υπάρχει όμως μια κρυμμένη, παρθένα περιοχή στο κέντρο της Λεμεσού, που μετά από δεκαετίες εγκατάλειψης, άρχισε να παρουσιάζει momentum. Ισχυρό momentum!

Το «χρυσό μίλι» της πόλης, όπως περιγράφηκε για λάθος λόγους από πλάσματα με old school τζελ στο μαλλί και κυρίως παρωχημένο τρόπο σκέψης, μπορεί πράγματι να μετεξελιχθεί σε χρυσό μίλι, για όλα τα πλάσματα, ανεξαρτήτως styling και τρόπου σκέψης. Αναφέρομαι φυσικά στην ιδιαίτερη περιοχή, ανάμεσα στα δύο λιμάνια, όπου έντεκα παλιά εργοστάσια, στην πλειοψηφία τους εμβληματικά κτιριακά συγκροτήματα έχουν γλιτώσει απ' τη μπουλντόζα της υπανάπτυξης, γεγονός που για τη Λεμεσό το λες... είδηση. Με την ευκαιρία παρεμπιπτόντως και επειδή η αλφαβήτα κατά καιρούς καταργείται, να υπενθυμιστεί ότι το να κατεδαφίζονται κτίρια όπως το Curium Palace Hotel, υπανάπτυξη έπρεπε να λέγεται, όχι ανάπτυξη! Ευτυχώς, τα έντεκα εργοστάσια στην περιοχή του Καρνάγιου, όπως την αποκαλούν οι ντόπιοι, πρόλαβαν και έγιναν διατηρητέα.

Απομεινάρια του βιομηχανικού παρελθόντος της περιοχής, τα κτιριακά συγκροτήματα ανάμεσα στα δύο λιμάνια είναι οφθαλμόλουτρα ως αρχιτεκτονήματα. Στην πλειοψηφία τους έχουν καρπιοσταλικά facades και στο σύνολό τους συνθέτουν μια πόλη μέσα στην πόλη. Σε συνδυασμό με το δέλτα του ποταμού Γαρούλλη, που εκβάλλει στη θάλασσα, το momentum της περιοχής ενισχύεται από το ότι πρόκειται επί της ουσίας για σπάνια περίπτωση αστικής δόμησης στο νησί μας, όπου ένα αρμονικό και ομοιόμορφο παζλ βιομηχανικής αρχιτεκτονικής θα μπορούσε να συνδυαστεί με παραποτάμιες και παραθαλάσσιες πλατείες και πεζόδρομοι. Θα συγκινηθούν ο Δήμος Λεμεσού και οι αρμόδιες υπηρεσίες

του κράτους να κινηθούν σωστά ή θα φτιάξουν λωρίδες για κυκλικούς κόμβους και highway;

Τρία μάλιστα από αυτά τα εργοστάσια, η πρώην Coca Cola, το πρώην ΣΟΔΑΠ και το πρώην οιοποειό της ΕΤΚΟ άρχισαν υπό νέο ιδιοκτησιακό καθεστώς να επαναλειτουργούν, αποκτώντας νέες και ευφάνταστες, θα μπορούσε να πει κανείς, χρήσεις. Ιδιωτικές πρωτοβουλίες που ισχυροποιούν το momentum και που συνοψίζονται στη μετατροπή των παλιών εργοστασίων σε μικτής χρήσης πολυχώρους, με διοργάνωση ποικίλων δραμιένων, για ετερόκλητο, κατά που φαίνεται, κοινό. Τα πρώτα δείγματα εκ μέρους των ιδιωτών, ιδίως στην περίπτωση της ΕΤΚΟ, φαντάζουν θετικά: Από φεστιβάλ ηλεκτρονικής μουσικής και μύρας μέχρι rooftop σινεμά και από corporate events μέχρι θεατρικές παραστάσεις, vintage markets και φεστιβάλ τεχνολογίας, οι νέες χρήσεις που άρχισαν να αποκτούν τα παλιά εργοστάσια δείχνουν να κινούνται προς μια σωστή κατεύθυνση. Στην περίπτωση της ΣΟΔΑΠ έχει τροχοδρομηθεί επιπλέον η δημιουργία σχολείου, νηπιαγωγείου, αθλητικών εγκαταστάσεων και μουσείου. Σε κάθε περίπτωση, το κόνσεπτ του πολυχώρου είναι αναντίρρητα καλό. Αυτό είναι που πρέπει να συμβεί εκεί. Η ιδέα της προσιτής κατοικίας θα μπορούσε επίσης να εξεταστεί.

Σκεφτείτε τις προοπτικές της περιοχής και κατ' επέκταση της πόλης, εάν οι κολοσσιαίες, όπως χαρακτηρίζονται, επενδύσεις αυτών των ιδιωτών συνδυαστούν με στρατηγικές και καιρίες κινήσεις εκ μέρους της πολιτείας. Κινήσεις που από τη μία θα

στοχεύσουν στη διαμόρφωση νέων πάρκων και πλατειών ανάμεσα στα εργοστάσια, με μπόλικο πράσινο και προτεραιότητα στη μετακίνηση χωρίς ΙΧ αλλά και που θα θεσπίζουν, από την άλλη, κριτήρια στους καλοδεχόμενους επενδυτές, τόσο για διαφύλαξη της πολιτιστικής μας κληρονομιάς όσο και για την ανάγκη διατήρησης του δημόσιου χαρακτήρα του τόπου. Λίγη φαντασία χρειάζεται και όχι άλλο κάρβουνο. Όχι άλλες ανεξέλεγκτες ιδιωτικοποιήσεις, όχι άλλες κατεδαφίσεις, όχι ατσούμπαλες παρεμβάσεις και οπωσδήποτε όχι άλλα αυτοκίνητα! Απώτερος ευγενής σκοπος θα πρέπει να είναι η ανάδειξη της πλούσιας βιομηχανικής μας αρχιτεκτονικής, με την παράλληλη δημιουργία νέων και δημόσιων, πράσινων χώρων. Οι ιδιώτες, την ίδια ώρα, που αποκτούν με τα χρήσιμα λεφτά τους τα εργοστάσια, δεν πρέπει να αφήνονται στην ασυδοσία. Για την εθνική πολιτιστική μας κληρονομιά μιλάμε και η πολιτεία, εάν υπάρχει, οφείλει να θεσπίζει αυστηρά κριτήρια. Ενα στοιχείο, που, στην περίπτωση της ΣΟΔΑΠ και της οδού Συνεργατισμού, φαίνεται, για την ώρα, τουλάχιστον, να *χάθηκε*.

Ανάμεσα στα δύο λιμάνια, ένα ισχυρό momentum πρότυπης αστικής ανάπτυξης δείχνει να διαμορφώθηκε. Θα φανεί πώς θα αντιδράσουμε. Με το gentrification, πάντως, της πόλης να ελίσσεται και να εξελίσσεται τόσο ραγδαία, πολυεπίπεδες ενέργειες πρέπει να γίνουν *χτες*.

Πάρης Δημητριάδης | Δημοσιογράφος

Φωτογραφία Πάρης Δημητριάδης
Photo by Paris Dimitriadis

φύλλο

κόλλησε στο στήθος ενός αγάλματος

μαδά αργά δεν το παίρνει ο άνεμος

είμαι παιδί

στέκομαι κοιτάζω προς τα πάνω

αναρωτιέμαι αν

υπάρχουν χώρες με πολύ περισσότερα φύλλα

ή καθόλου φύλλα

ρουφώ τη μυρωδιά του χώματος

την κρατώ σφιχτά στα ρουθούνια

μοιάζει πεθαμένο το κεφάλι του καλυμμένο με άσπρο σεντόνι

κάποιος ζωγράφισε πάνω του τον Κάσπερ το φαντασματάκι

σκέφτομαι αν τα βράδια τρομάζει τους περαστικούς

το άγαλμα με το φύλλο που δεν το παίρνει ο άνεμος

που μοιάζει με τον Κάσπερ το φαντασματάκι

αν τρομάζει τους περαστικούς χα, χα!

μυρίζει γάτα αδέσποτη πειραγμένη μηχανή

μια κουτσουλιά τού έσβησε τη μύτη

παίρνω τον μαρκαδόρο μου να του ζωγραφίσω άλλη

αλλάζω γνώμη

μα να πειράξω άγαλμα χωρίς μύτη, με φύλλο για καρδιά;

απλά ψιθυρίζω *Ghostbusteeers*

τι είπες; με ρωτά η μάνα μου

θέλω μόνο να δω τι κρύβεται κάτω από το ύφασμα!

κάτι φύλλα μάς προλαβαίνουν

φουσκώνουν σέρονται προς την καταιγίδα

ένα τρυπά το στόμα μου σαν σφαίρα

η μάνα μου με τραβά πάμε να φύγουμε!

εγώ τραβώ τον Κάσπερ μπου, του κάνω μπου!

η μάνα μου επιμένει, τραβά πιο δυνατά

σκοντάφτω

Ο Λουκάς Ιωάννου σπούδασε Καλές Τέχνες στο Λονδίνο και το Βερολίνο και ζει και εργάζεται στη Λεμεσό. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις και φεστιβάλ τέχνης στην Κύπρο και το εξωτερικό. Το άμεσο ενδιαφέρον του καλλιτέχνη είναι η σχέση μεταξύ εικαστικού και δραματικού λόγου. Ο καλλιτέχνης εισάγει στο έργο του το δραματικό μονόλογο, χρησιμοποιώντας εικόνα, ήχο και δράση. Επιπλέον, μαζί με τη Μαριάννα Παφίτη, δημιούργησαν μια πολιτιστική οργάνωση με την ονομασία "Neofytos," η οποία επικεντρώνεται στην τέχνη των ατόμων με αναπηρία. Επίσης, μαζί δημιούργησαν το πρώτο ντοκιμαντέρ θέατρο για την αναπηρία με τίτλο "Dystopia: Il Paradiso." Επιπλέον, σκηνοθέτησε το δεύτερο μέρος με τίτλο "Dystopia: Inferno." Επίσης, έχει επιμεληθεί εκθέσεις και φεστιβάλ τέχνης στην Κύπρο.

Το αγαπημένο μου χόμπι όταν ήμουν παιδί ήταν να σχεδιάζω φανταστικές πόλεις σε μεγάλες λευκές κόλλες χαρτί. Περνούσα, θυμάμαι, ώρες ατελείωτες να τις φτιάχνω και μου άρεσε να ασχολούμαι με την παραμικρή λεπτομέρεια. Ήταν ένα μοναχικό χόμπι και μάλλον αλλόκοτο, για μένα όμως ήταν απίστευτα χαλαρωτικό. Τώρα που μεγάλωσα, νομίζω πως, αγαπημένη μου θεματική, ως δημοσιογράφος, που υποτίθεται έγινα, είναι να γράφω για αληθινές πόλεις. Λατρεύω το αστικό περιβάλλον. Πιστεύω ότι ως πολιτικά ζώα που είμαστε οι άνθρωποι, το αστικό είναι το φυσικό μας περιβάλλον. Αρκεί να μην ξεχνάμε να το διατηρούμε ανθρώπινο.

Πάρης Δημητριάδης

Βιογραφίες

Η Μαρία Α. Ιωάννου είναι συγγραφέας και ζει στη Λεμεσό. Έχει εκδώσει τα βιβλία: *Η γιγαντιαία πτώση μιας βλεφαρίδας* (Γαβριηλίδης 2011), *Καζάνι* (Νεφέλη 2015), *Η μύγα κι η κανάτα* (εικονογράφηση: Φίλιππος Θεοδωρίδης, Εκδόσεις Πατάκη 2019), *Οι Ενδιάμεσοι* (Νεφέλη 2022).

Περισσότερες πληροφορίες:
www.maria-alpha-ioannou.com

Ο Αλέξης Βαγιανός είναι εικαστικός. Το 2002 σπούδασε μουσική με κατεύθυνση το πιάνο στο Κονσερβατόριο της Φρανκφούρτης στη Γερμανία. Αργότερα μετέβη για σπουδές στη ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας όπου αποφοίτησε με άριστα το 2009. Η πρακτική του διασταυρώνεται ανάμεσα στη ζωγραφική, τη σκηνογραφία, την εγκατάσταση και τις παραστατικές τέχνες. Έχει λάβει μέρος σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στη Κύπρο, Λίβανο, Αθήνα και Λονδίνο. Το 2019 μαζί με την εικαστικό Ελενα Κοτασβήλι, συνίδρυσε την CATHRINE, έναν καλλιτεχνικό οργανισμό που ενθαρρύνει καλλιτεχνικά πρότζεκτ με διεπιστημονικό χαρακτήρα και συνεργασίες.

Ο Eudes Ajot έχει σπουδάσει διοίκηση επιχειρήσεων στην Ορλεάνη της Γαλλίας και διεθνείς επιχειρήσεις και διεθνείς σχέσεις στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στην εταιρική φιλανθρωπία στο Πανεπιστήμιο Σορβόνης στο Παρίσι. Έχει εργαστεί ως μάνατζερ σε διάφορους οίκους δημοπρασιών στο Παρίσι και έχει εξειδικευτεί στην τέχνη των Αβορίγινων της Αυστραλίας, την Προκολομβιανή και την Αφρικανική τέχνη. Αφού εργάστηκε στην αγορά τέχνης, έγινε διευθυντής του *La Maison des Artistes* (κοινωνική ασφάλιση για εικαστικούς καλλιτέχνες στη Γαλλία) δουλεύοντας για την εξασφάλιση του καθεστώσ των καλλιτεχνών. Ο Eudes Ajot τώρα μένει στην Κύπρο.

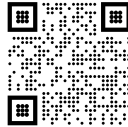
Η Ελενα Κοτασβήλι είναι εικαστικός. Έχει σπουδάσει καλές τέχνες στο Λονδίνο. Τώρα έχει έδρα την Κύπρο. Οι συνεργασίες της καλύπτουν το φάσμα της παραστατικής τέχνης και της περφόρμανς, διασχίζοντας τα όρια αυτά. Συναντώνται συχνά στο χώρο του θεάτρου και της σκηνογραφίας ως εικαστικές εγκαταστάσεις. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις και φεστιβάλ σε διεθνές επίπεδο. Το 2019 μαζί με τον εικαστικό Αλέξη Βαγιανό, συνίδρυσε τον καλλιτεχνικό οργανισμό CATHRINE, ενθαρρύνοντας καλλιτεχνικά πρότζεκτ με διεπιστημονικό χαρακτήρα και συνεργασίες.

Δημιουργική ομάδα: Eudes Ajot | Επιμελητής, Ελενα Κοτασβήλι | Εικαστικός, Μαρία Κυριάκου | Σκηνοθέτης
Αντώνης Στυλιανού | Αρχιτέκτονας
Καλλιτέχνης | Αλέξης Βαγιανός
Σχεδιασμός έκδοσης | Κατερίνα Παπαφιλοθέου
Πρωώθηση | Λουκία Βασιλείου
Φωτογραφία | Βάσος Στυλιανού

Creative Team: Eudes Ajot | Curator, Elena Kotasvili | Visual artist, Maria Kyriakou | Theatre director
Antonis Stylianos | Architect
Artist | Alexis Vayianos
Publication design | Katerina Papaphilotheou
Promotion | Loukia Vasiliou
Photography | Vasos Stylianos

www.theexcludedform.com

The project is sponsored by the Cultural Services of Cyprus Ministry of Education, Culture, Sports and Youth.

Το πρότζεκτ πραγματοποιείται με την υποστήριξη των Πολιτιστικών Υπηρεσιών του Υπουργείου Παιδείας, Πολιτισμού, Αθλητισμού και Νεολαίας.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΝΕΟΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΣΥΧΡΟΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΔΗΜΟΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

